

VEČERNJI SUSRET I DORUČAK S AUTOROM U ZNAKU IGORA MANDIĆA PRIVUKAO JE IZNIMNO BROJNU PUBLIKU

Mandić: Istina ne postoji, svatko ima svoju istinu

Nitko ne govori istinu, ona ne postoji, svatko ima svoju istinu, bio to general, činovnik, bitanga... Kako biste inače objasnili to što dva advokata na različiti način tumače isti zakon, ili pak kako različiti liječnici, kao što je to bio slučaj s mojim prijateljem Veselkom Tenžerom, tumače na različite načine nalaz elektrokardiograma

Pše Vanesa BEGIĆ

PULA - Iznimno brojnu publiku privuklo je predstavljanje najnovije knjige Igora Mandića „Predsmrtni dnevnik“, kao i Doručak s tim autorom održan jutro nakon predstavljanja knjige, tako da se i dosta prije samoga početka programa tražila stolica više, a svi oni koji nisu uspjeli ući na Doručak s autorom, mogli su to pratiti zahvaljujući izravnom prijenosu na HRT3.

Bez kompjutera

Na brojne se teme Mandić osvrnuo u večernjem razgovoru s Andreom Matoševićem, te tijekom Doručka s Aljošom Pužarom, a na Pužarov upit o tome da je govornik istine, kazao je „nitko ne govori istinu, ona ne postoji, svatko ima svoju istinu, bio to general, činovnik, bitanga... Kako biste inače objasnili to što dva advokata na različiti način tumače isti zakon, ili pak kako različiti liječnici, kao što je to bio slučaj s mojim prijateljem Veselkom Tenžerom, tumače na različite načine nalaz elektrokardiograma. Istina je problematična. Istina nikada nije bila u modi, a ja želim biti antimodan“, rekao je Mandić naglasivši da je jedini novinski pisac koji je u radnoj knjižici kao zanimanje imao zapisano književnik, jer je to imao zapisano prije negoli se zaposlio u novinskoj kući. Napomenuo je i da je pisao o temama koje nisu bile uvijek sistemu mile.

Na pitanje o temi suicida kazao je da je to plod građanskog modernog društva, ali i da će se svi sjetiti nekih samoubojstava iz davnina. Ponovno je istaknuo da nema računalo i da se ne služi njime, kao i da nema pametni telefon niti ista slično, da ne čita fejsbuk komentare osim ako ih ne prenesu novine koje čita, a i naglasio je nepostojanje građanskog odgoja.

Naveo je i da revolucije ne vode fini ljudi, a da je utopija jako teška riječ.

- Oko mene je uvijek bilo puno zabuna i greška u čitanju, krivo su me više puta interpretirali, a socijalizam, i kada je bio zao, pokazivao je svoje dobro lice. Puno toga što se oko mene dešavalo događalo se jer me nisu razumjeli, to je kao kada ideš kod doktora i kažeš da te boli zub, a oni ti kažu da je riječ o hipertenziji, kazao je Mandić ističući da mu je materinji jezik talijanski jer mu je majka bila iz Premanture, djevojački Širola, pa je stoga i vezan uz ove krajeve.

Nadalje, saznalo se da mu Europa ne znači ništa izvan okvira, niti emocionalno niti privatno, te da je po mitu Europa nastala kao plod silovanja, navodno, jer su svi mitovi navodni. Naglasio je i da su se najkrvaviji ratovi vodili upravo u Europi. Pužar je istaknuo da je Mandić jedan od prvih koji je pisao o pornografiji, ali i o smrti na takav način. Bilo je govora i o tome pretvara li se smrt u fetiš, te da tanatofilija skriva istovremeno strah od smrti. Povijest se stalno mijenja, a nacija je svojevrsno zatočeništvo u gomili. U razgovoru s Andreom Matoševićem

Za promociju Mandićeve nove knjige „Predsmrtni dnevnik“ tražila se stolica više

šečićem prilikom predstavljanja najnovije knjige, Mandić je za sebe rekao da nije publicist i da ne želi da se ta riječ koristi u istoj rečenici s njegovim imenom, jer taj pojam u tom kontekstu ne znači ništa, to je agent za štampu ili PR neke zvijezde. „Taj su pojam uvele neke mediokritetne dame kada su radile top-liste najprodavanijih knjiga, no ipak sam tu pobijedio i moje su knjige bile čitanije i od katekizma katoličke crkve. Taj pojam, publicist, koji odbijam, od Afrike na dalje, nećete nigdje naći“, kazao je Mandić koji je, kada su mu ponudili vodu

rekao da nije on vodopija. Andrea Matošević kazao je da, dok je čitao ovu knjigu, se hihotao, ali i pustio suzu, na što je Mandić replicirao da je to morbidna knjiga, ali i zabavna do smijeha. Osvrnuvši se na otvorenje ovogodišnjeg, 23. Sajma knjige, Mandić je rekao da na sreću nije ništa prerezao, ni pupkovinu ni himen, a što se tiče teme smrti, kazao je da o tome nitko ne želi razgovarati, te da se o tome samo šapuće.

Mandić je kazao da želi sabranije i smislenije progovoriti o smrti, a ciljana publika su mu, dakako, smrtnici. Nazoč-

nima koji nisu bili u to upućeni, otkrio je da se iza akronima V. B. Z., izdavačke kuće koja mu je objavila knjigu, kriju Vesna i Boško Zatezalo, koji su osnivali tu respektabilnu izdavačku kuću, koju sada vodi njihov sin Mladen.

Za smrtnike

U razgovoru s Matoševićem potvrdio je da je za mnoge pisanje vrsta liječenja, i da mnogi koji „črčkaju“ novele i romane na taj se način liječe.

- Mi ne znamo što je smrt, nitko se nije vratio da bi nam to ispričao, to je kao kada iskopčamo neki aparat iz struje, cijela ta priča je velika mistifikacija, kazao je ističući da nije sklon hedonizmu, te da je imao ranije 116, a sada 110 kilograma.

Što se tiče „male smrti“, iznio je podatak da se ona dešava tijekom orgazma, kada se pada u stanje gotovo blažene smrti od užitaka, naglasivši „ali ja sam odavno otišao iz tih godina kada sam to mogao. Ne želim doživjeti neke visoke godine ako budem isprazan, oduvijek sam želio umrijeti zdrav“, napomenuo je osvrnuvši se na razne načine definicije smrti, pa i na činjenicu da su pisci bez čitatelja mrtvi. „Brisanje iz sjećanja najlakši je

način uništavanja pisaca, a to čine oni koji imaju moć“, rekao je, osvrnuvši se potom na iskustva smrti Vojislava Kuzmanovića i A. G. Matoša. Posebno je napomenuo kako je Kuzmanović kolegama dok je umirao i znao da umire prenosio svoje misli o smrti, ponovivši za sebe da bi želio umrijeti zdrav. Vojislav Kuzmanović, urednik kulturnog programa Radio Zagreba, prateći razvoj vlastite neizlječive bolesti, u „Zapisima o vlastitom umiranju“ (1979.) zabilježio je psihička stanja i razmišljanja o pitanjima vlastitog identiteta i ljudske egzistencije općenito.

Govorio je i o svome odnosu prema knjigama, kako mu je otac bio knjižar pa je kuća bila puna knjiga, što ga je već od ranoga djetinjstva odredilo, a prisjetio se ukratko i nekih svojih prošlih djela, te kako je do nedavno pisao kolumne za lupiga.com.

Kada je tijekom predstavljanja zazvonio mobitel, kazao je da na sreću kada je bio mlad i vodio ljubav „nije bilo tih sprava, jer one stalno zvone, ne bi ništa jeb... od zvonjave“, uz smijeh publike koja je njegovo predstavljanje ispratila velikim aplauzom čekajući da mu potpiše knjigu.

Mi ne znamo što je smrt, nitko se nije vratio da bi nam to ispričao - Igor Mandić